

A Csak lélegezz! trilógia harmadik kötete

Boldogító *lélegzet*

REBECCA DONOVAN

Dream
válogatás

„*B*elülről égtem. Gondolkodtam, mit tehetnék, hogy ezt a kint tudatom mélyének sötétjébe toljam, és visszajuthassak közönyös, tompa állapotomba. Egyedül nem fog menni. Segítség kell. Muszáj megoldást találni.” Emma elhagyja Wesleyt és mindenkit, akit ott ismert; a Stanford egyetem hallgatója lesz, ahogy mindig is remélte. Korábbi énjének csak árnyéka, teljesen megváltozott. Össze van törve, és csak úgy lehet újra önmaga, ha felismeri értékeit, és megbocsát magának. Emma megtanulja, hogy az őszinteség nagyon tud fájni, jobban, mint az árulás, és az igazság ára az, hogy elveszti egyetlen igaz szerelmét.

A trilógia befejező részét az olvasók az utolsó oldalig lélegzet-visszafojtva fogják olvasni.

Három dolog, amit Rebeccáról érdemes tudni: először is imádja a rockbandákat, heti rendszerességgel jár koncertekre. Ha kell, repülőre is száll egy ilyen élményért.

Másodszor azt vallja, hogy a legjobb gyógymód az ölelés, mert ezt bárhol és bármikor alkalmazhatjuk, meg persze ingyenes.

Harmadszor pedig Rebecca egyáltalán nem szereti a telet. Akkor miért él New Englandben? Egyértelmű: a sport miatt.

Tudjon meg többet a trilógiáról:

www.rebeccadonovan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ha azt gondolod, hogy Emma és Evan kapcsolata eddig igencsak rögs úton haladt, tévedsz! A harmadik kötet rácáfol erre, és egyenesen lélegzetelállító csavarokat ígér!”

Book Heaven

„Ez a történet ötvözi az első rész kezdeti bizonytalanságát a második rész reménytelenségével, feltéve ezzel a koronát a sorozatra. Tökéletes lezárás!”

Goodreads

„Evan Mathews szinte tökéletes pasi! Rebecca ezt újfent és többszörösen is bizonyítja a trilógia utolsó részében.”

Amazon

„A belső vívódásokkal, küzdelmekkel, nehézségekkel teli sorozat döbbenetes befejezése. Ez a könyv bizonyítja, hogy van kiút a nehéz helyzetekből, és minden a helyére kerül.”

Booktopia

„A kétségek és a gyötrelmek lassan feloldódnak a könyv lapjain, és a várva várt boldogság rátalál Emmára.”

Barnes and Noble

REBECCA DONOVAN

Boldogító
lélegzet

— részlet —

Dream
válogatás

1. PANDORA SZELENCÉJE

Bonne Année! – kiáltotta Sara a telefonba. Harsány zene és hangok robbantak körülötte; nehéz volt tisztán hallani, mit mond. Persze lehet, hogy Párizsból hív, és a vonal nem a legjobb.

– Neked is boldog új évet! – feleltem hangosan. – Bár itt még kilenc óráig tavaly van.

– Innen, ahol én állok, a jövő év hihetetlenül csodásnak ígérkezik! Örület ez a parti. Részeg designerek vannak körülöttem – kuncogott; hangja kétségeket hagyott a józanságával kapcsolatban. – És én terveztem a ruhát, ami ma rajtam van.

– Biztosan nagyon jól néz ki. Bárcsak láthatnám!

Arra gondoltam, vajon tényleg üvöltenünk kell-e, ha azt akarjuk, hogy meghalljuk egymást, de ő nem fogta halkabbra. Elviseltem, mert hallani akartam a hangját, még az ilyen idétlenül kuncogó hangját is. Nem hallottam eleget ősz óta, amikor cserediákként elkezdte a franciaországi félévet.

Tavaly nyáron és elsőévesként minden egyetemi szünetben együtt voltunk Kaliforniában. A tudat, hogy pár havonta találkozhatunk, szinte elviselhetővé tette az életet. Eddig a másodév szívás volt. Ha nem lettek volna lakótársaim, sehova sem mentem volna a fociedzésen és az egyetemen kívül.

– Ugye nem zárkózol be a szobádba, mint tavaly szilveszterkor?

– Nem lesz zárva az ajtó, de a szobámban maradok – ismertem el. – Hol van Jean-Luc?

– Szerez nekünk egy palack pezsgőt. Küldök egy képet a ruhámról, amint letesszük.

– Hm... ööö... – Meg dugta be a fejét a szobámba, aztán észrevette, hogy telefonálok. – Bocs. Sara az?

Bólintottam.

– Szia, Sara! – sikított Meg.

– Szia, Meg! – sikított Sara válaszul.

– Ööö... azt hiszem, hallotta – mondtam, ujjamat a fülembe dugva. – Most viszont én nem hallok.

Meg vigyorgott.

– Most mennem kell! – kiáltotta túl Sara a harsány nevetést. – A pasim és a pezsgőm megérkezett. Holnap felhívlak. Szeretlek, Em!

– Szia, Sara!

Nagyon hiányzott nekem. Nem is tudom, érzelte-e, mennyire hiányzik. Nem mintha ezt elmondtam volna neki. De hiányzott. Nagyon... nagyon hiányzott.

– Úgy látszik, fantasztikus szilvesztere van – szólt Meg, azal leült az ágyamra. – Az ajtóból is hallottam a partizajt.

– Hánykor indulsz? – kérdeztem; tudtam, hogy San Franciscóba megy, a barátaival ünnepel.

– Egy órán belül. Előtte elmegyünk vacsorázni.

Megcsörrent a telefonom. Sara képe töltötte ki a képernyőt. Persze nagyszerűen nézett ki a fényes, sötétzöld ujjatlan ruhában, kissé olyan volt, mint egy húszas évekbeli lány. A ruha nagyon szabadon hagyta a vállát, majd hirtelen vonalváltással magas gallérja lett. Hullámos vörös haját tarkótájon csavarva tűzte fel. Fényes rúzsos száját csücsörítette, szeme fénylett, miközben Jean-Luc arcon csókolta. A srác kezében egy palack pezsgő volt.

Megmutattam a képet Megnek.

– Nagyon szexi. Ő tervezte ezt a ruhát?

– Igen.

– Ez hihetetlen.

– Egyetértek.

Az íróasztalra tettem a telefonomat, a laptopom mellé.

– Kölcsönvehetem a fekete csizmádat? – kérdezte Meg.

– Persze – feleltem, azzal visszafordultam a monitor felé; éppen a kötelező olvasmányokat töltöttem le a következő szemeszterre. – Az ágyam alatt vannak a dobozban.

– Még meggondolhatod magadat és velem jöhetsz – ajánlotta fel Meg. Hallottam, hogy a doboz a szőnyegen csúszik.

– Kösz, de jól megleszek. Nem vagyok valami nagy szilveszteriparti-rajongó.

Próbáltam közönyös hangon beszélni; nem akartam, hogy hallatsszon a hangomban, mennyire kényesen érint a téma. Amikor legutóbb ünnepeltem az újévet, a boldogság és a jövő ígérete csillogott; és esélyem volt részt venni abban a jövőben, esélyem volt boldognak lenni. Most pedig december 31-e egyszerűen egy újabb lap, amit le lehet tépni a naptárról.

– Még egyszer könyörgök, kérlek, kérlek, kérlek, gyere velem ma este! – toporgott Peyton a küszöbömön. – Tényleg nem akarok Brookkal menni. Sosem jössz el velem sehova, és most szilveszter van. Ez egyszer tegyél kivételt!

Megperdültem a székkal, hogy már vagy ezredszer mondjak nemet. Ám mielőtt bármit mondhattam volna, láttam, hogy felcsillant a szeme és csak Megre figyel.

– Óóó! Mi az?

Ahogy befelé jött kíváncsi tekintetét követtem. Meg éppen ekkor vette le az ágyamra tett dobozról a tetőt. Nem azt a dobozt kellett volna elővennie. A másikat. Emlékek és mérhetetlen szívfájdalom párája áradt a szobába, ahogy az a doboz kinyílt. Alig kaptam levegőt. Meg kikapta a kék kézlenyomatos fehér pólót Peyton kezéből.

– Hagyd abba, Peyton! – korholta Meg.

Képtelen voltam mozdulni, ahogy a múltamat lengette előttem.

Továbbra sem értesz valami jól az elszürküléshez. Hangja a tudatomba hasított, végigfutott a hátamon a hideg.

– Ez tetszik – csodálta Peyton a rózsaszín pulóveremet. – Megtarthatom?

– Nem! Hagyd abba, Peyton! – szólt rá Meg, azzal kikapta a kezéből a pulóvert és visszatette a dobozba. – Bocs, Em!

Fájdalmas emlékek rohantak meg; kénytelen voltam többet érezni belőlük, mint az elmúlt másfél évben. Képtelen voltam megszólalni. Mintha megnyúztak volna, minden idegszálam fedetlen volt.

Mielőtt Meg vissza tudta volna zárni múltam fedelét, Peyton kivett egy ékszerdobozt.

Azt nem viheti el! Kérem! Fizetek érte. De azt nem viheti el tőlem!

Kétségbeesés vibrált bensőmben, és a rideg tekintetet felidézve pánik mozdult bennem, kizökkentve néma kínomból.

Felugrottam a székből, kikaptam a kék dobozkat Peyton kezéből. Hirtelen mozdulatomra kénytelen volt egy lépést hátrálni. Bedobtam a kék ékszerdobozt a többi holmi közé, és gyorsan rácsuktam a fedelet. Szívem nagyon hevesen vert, kezem remegett. A takaró szélét markoltam, vártam, hogy elmúljon a fájdalom. De túl késő volt. Az egyszerű mozdulat, ami azt a dobozt kinyitotta, rám szabadította a büntudat és kétségbeesés dühét, amit lelkem legmélyére száműztem, és most már nincs rajta a doboztető, kiszabadult.

– Ne haragudj, Em! – súgta Peyton. Nem fordultam hátra. Becsúsztottam a dobozt az ágy alá, és mély levegőt vettem. Szívem a széleken égett, mint egy darab papír; a lángok lassan kúsztak a közepe felé. Behunytam a szememet, és próbáltam elfojtani, de nem sikerült.

– Elmegek futni – súgtam alig hallhatóan.

– Oké – felelte Meg óvatosan. Tartottam attól, hogy mit láthat a szememben; nem mertem ránézni, ahogy Peytont kikísérte a szobámból. – Ha visszaérsz, még találkozunk.

Magamra kaptam a futócuccomat, perceken belül már az ajtón kívül voltam. Az iPod zenét harsogott a fülembbe, futni kezdtem. Addig gyorsítottam, míg fájni kezdett a combom; mellékutcákon vágtam át, végre elértem a parkba. Ott hirtelen megálltam; képtelen voltam az érzelemrohammal felvenni a harcot. Szorosan ökölbe szorítottam remegő kezemet, mély torokhangon üvöltöttem; attól féltem, hogy menten elájulok.

Körül sem néztem, nem érdekelt, kinek a figyelmét vonom magamra, újra sprintelni kezdtem.

Mire hazaértem, arcomról könnyek és izzadság elegye csöpögött. A futás, a kimerültség segített eloltani a tűz nagy részét, de bármennyire próbáltam, az egészet nem sikerült. Belülről égtem. Gondolkodtam, mit tehetnék, hogy visszatuszkoljam ezt a kínt a sötétbe, és újra közönyös, tompa állapotomban lehessen. Egyedül nem fog menni. Segítség kell. Muszáj megoldást találnom.

– Peyton! – kiáltottam fel a lépcső aljáról. Lehalkította a zenét a szobájában, és kidugta a fejét az ajtón.

– Szia, Em. Mi az?

– Veletek megyek – ziháltam. Még alig kaptam levegőt.

– Tessék? – kérdezett vissza, mintha nem lenne biztos abban, hogy jól hallotta.

– Elmegyek veletek a partira – ismételtem tisztábban; a zihálás kezdett csillapodni.

– Nahát! Gratula! – kiáltott fel. – Van egy tökéletes topom neked. Azt vedd fel.

– Remek – mormogtam, azzal a konyha felé vettem az irányt. Víz akartam inni.

*

– Fogalmad sincs, mennyire örülök, hogy meggondoltad magad – csicssergett Peyton, amikor a hosszú parkoló sor végén kiszálltunk a piros Mustangjából. Odáig hallatszott a zene.

– Szívesen – feleltem szórakozottan. Valamivel el kellett vonnom a figyelmemet a gondolataimban hirtelen feltámadt, vadul csattogó hangokról. Vissza kellett találnom tompa tudat-állapotomba.

– Nem veheted fel azt a pulóvert! – szólt rám Peyton, mielőtt becsukhattam volna a kocsiajtót.

– De hideg van! – próbáltam érvelni.

– Ahova megyünk, ott nincs hideg. Csak egy rövid séta a házig. Gyerünk, Em! Vesd le!

Vonakodva levettem a pulóvert; csillogó ezüst top villant elő. Reszkettem a hidegtől, de a pulóvert a kocsiába dobtam.

– Így sokkal jobb! – mondta Peyton elismerő mosollyal; mellém lépett a járdára, és belém karolt. – Menjünk partizni!

Peyton mellettem lépdelt vállpánt nélküli vörös ruhájában; aranyszőke haja fényes rétegben terült el a hátán. Kékeszöld szemében izgatottság csillogott, ahogy a zene irányába vezetett. Sorra haladtunk el a házak előtt, a zene pedig egyre hangosabb lett. Csodálkoztam, hogy a rendőrség még nem vonult ki. Aztán körülnéztem, és rájöttem, hogy kollégiumépületek között járunk. A lakók többsége vagy téli szüneten lehet, vagy a partin.

Elértünk a bézs színű ház széléhez, aminek az udvarában hatalmas fehér sátor volt felállítva. A bejáratnál néhány srác fejdíszeket és papírkalapokat osztogatott. Peyton tiarát tett a hajába, én cilindert vettem fel. Egy másik srác merőkanállal szemetesvödörből vörös folyadékot mert ki, a poharat az asztalra tette nekünk.

Peyton szeme tágra nyílt a csodálkozástól, amikor elvettem az egyiket.

– Ugye tudod, hogy alkohol van benne?

– Igen – feleltem lazán, és ittam egy kortyot. Édes volt. Túl cukros bőléra emlékeztetett. Ez nem is lesz olyan nehéz, gondoltam. Miért választotta anyám a szörnyű tömény vodkát, amikor ilyet is lehet választani.

– De hiszen te sosem iszol! – állapította meg Peyton nyilvánvaló döbbenettel.

– Új év, új dolgok – magyaráztam a témát lezáró határozottsággal, poharamat felemelve.

Peyton vigyorgott, és poharát az enyémhez érintette.

– Arra, hogy új dolgokat próbáljunk ki!

Peyton csak egy kortyot ivott, én viszont egy hajtásra kiittam az egészet; inkább előbb, mint utóbb volt szükségem a hatásra. Hiszen éppen ezért vagyok itt.

– Em! – korholt Peyton. – Tudom, hogy nem lehet érezni az ízén, de rengeteg alkohol van benne. Mértékkel kéne...

Vállat vontam, elvettem még egy pohárral, mielőtt belépünk a zsúfolt sátorba. Egyenesen a színpad felé vettük az irányt, ahol a zenekar játszott; ezzel egyben magunkba fojtottuk a szót, mert abban a zajban úgysem értettük volna egymás szavát, de nekem ez tökéletesen megfelelt.

– Hahó! – kiáltott fel Peyton, mert felismert valakit; hullámos barna hajú srác, tipikus egyetemista-szerelésben, skót minitás pulóverben.

– Már vártalak – felelte a skót kockás pasi.

– Hiszen mondtam, hogy jövök – felelte Peyton évődően. Aztán felém fordult. – Tom, ő itt Emma; a lakótársam, akivel még nem találkoztál.

– Nahát! – szólt Tom. – El sem tudom hinni, hogy tényleg itt vagy.

Erőltetett mosollyal néztem rá; arra gondoltam, vajon mit mondhatott neki Peyton rólam. Csak találgatni tudtam.

– Ő pedig Cole – terelte figyelmemet Tom a mellette álló, széles vállú szőke sráca.

– Szia! – szólalt meg Cole bólintva, halvány mosollyal. Peyton könyökkel oldalba bökött. Nem is figyeltem rá, csak alig észrevehetően bólintottam; inkább ittam még egy kortyot.

Peyton nem tágított; karon ragadta Tomot, és azt mondta:

– Kell még egy ital!

Tom zavartan nézte kezében a szinte teljesen teli poharat, de hagyta, hogy Peyton elvonszolja. Értetlenül bámultam rá, ő pedig válaszul csak vigyorgott.

– Jól szórakozol? – kérdezte Cole, a színpadról áradó üvöltést túlharsogva. Úgy tűnt, neki semmi baja azzal, hogy ránk erőltették egymás társaságát. Kezemet a fülemhez emeltem, jelezve, hogy nem hallom, amit mond. Nem ismételte meg a kérdést, inkább lehajolt hozzám.

– Már azon gondolkodtam, létezel-e egyáltalán. Sokat hallottam rólad, de még sosem láttalak.

Elhúzódtam tőle; nem akartam bátorítani, hogy olyan közel kerüljön hozzám; a tömeget pásztáztam körülöttünk.

– Nem vagy valami beszédes, ugye?

Fejemet ingattam, még egy nagy kortyot ittam, hogy elfojtsam a felszín alatt még tomboló poklot. Miért gondoltam, hogy jó ötlet eljönnöm erre a partira?

Csodálatos vagy.

Mit tettem?

Csak azt, hogy vagy; hogy olyan vagy, amilyen...

Hirtelen kihúztam magam; a hangok egészen tisztán megrohanták tudatomat. A legutóbbi újévi parti képei akartak a felszínre törni; újabb korty itallal fojtottam el őket.

– Tervezed, hogy megszólalsz egyáltalán? – kérdezte Cole, ezzel kirántva engem a fájdalmas emlékből; abból, hogy Evan karja simult a derekamra, miközben a tűzijátékot néztük.

– Mit? – kérdeztem, felpillantva rá. – Mit szeretnél? Mit mondjak?

– Hát, kezdetnek jó – szólt évődően; udvariatlanságom nem hozta zavarba. – A Stanfordinra jársz?

Bólintottam, aztán észbe kaptam; láttam, hogy szemrehányó pillantással néz, szeme tágra nyílik.

– Igen – nyomatékosítottam szóval is. – És te?

– Én is. Harmadéves vagyok.
– Én másodéves – mutattam magamra. Megelőztem a következő kérdést. – Orvosi előkészítő.

Ez láthatóan felkeltette az érdeklődését.

– Üzleti tudományok – felelte. Bólintottam. – Peytonnal egy csapatban játszol?

Felsőhajtottam, ittam még egy kortyot. Nem szerettem az efféle bájcsevejeket.

– Aha. Te is játszol?

– Nem. A középiskolában a lacrosse-csapatban voltam, de itt nem sportolok.

Nem azért jöttem a partira, hogy idétlen beszélgetéseket folytassak, és nem is azért, hogy ismerkedjek. Meg kell szabadulnom ettől a pasitól. És totál nem érdekel, mit gondol rólam. Kiittam az utolsó kortyot.

– Szerzek még egyet – jelentettem ki. – Még találkozunk.

Azzal sarkon fordultam, és mielőtt bármit válaszolhatott volna, elindultam a büféasztal felé. A zenekar szünetet tartott, DJ lépett a helyükre, táncolók tömegét vonzotta a kis színpadra. Még mindig túl sokat éreztem. Korábban soha nem ittam néhány kortynál többet, de nem tudtam, hogy ez az ital mikor fog hatni. Arról sem volt fogalmam, hogyan érzem magam akkor, ha tényleg hatni kezd. Anyám azért szokott rá az alkoholra, mert az csillapította a fájdalmát, és megesküdtem, hogy én soha nem fogok inni; szóval ennyit bír az ember, mielőtt megszegi az ígéretét. És nem akartam többé fájdalmat érezni.

A sátor másik végébe nyomakodtam át a tömegben, egyenesen a megtöltött poharakkal teli asztalig.

– Italra van szükséged? – kérdezte egy hang a fülem közelében.

Megfordultam. Vékony, izmos pasi állt előttem; haja dús, sötét, állán függőleges borostacsík. A füle mögött induló, a nyakára érő tetoválásból, és abból, hogy néhány srácon hasonló póló és szakadt farmer volt, arra következtettem, hogy a zenekarhoz tartozik.

– Engem kérdezel?

– Aha – felelte öntelt mosollyal. – Gev vagyok. Láttam, hogy üres a poharad. Gondoltam, segíthetek neked.

– Hát, nálad egyáltalán nincs pohár; szóval én segíthetnék neked.

Nevetett, de otthagytam, és továbbmentem az asztal felé. Visszafelé két pohár volt a kezemben. Meglepődött és mosolygott, amikor az egyiket felé nyújtottam.

– Tetszik a neved. Olyan más.

– Hozzám nőtt – felelte a szemöldökét felvonva; ettől önkéntelenül felnevettem.

– Visszamész? – kérdeztem a színpad felé biccentve; úgy döntöttem, ennyi erővel akár beszélhetek is valakivel, és ez a srác elég érdekesnek tűnt. Legalább nem volt annyira kiszámítható.

– Nem. Ma estére végeztünk. Most be kell hoznom, amit eddig elmulasztottam.

Nagy kortyokban megitta az italt. Csodálkozva néztem, majd odanyújtottam neki a másikat is; feltűnő, gyors mosollyal fogadta el.

– Hogy hívnak? – kérdezte, és igyekezett kilépni az asztal előtt képződő tömegeből.

– Emma.

– Hogy vagy?

Egy perccel korábban azt mondtam volna, hogy „kösz, jól”. De éreztem, hogy a belső lángolásnak vége. Helyette tompa bizsergés volt. Gomolygó nyugalom vett rajtam erőt; az érzéketlenség fátylát borította érzékeimre.

– Nyugodtan – feleltem mély levegőt véve; megkönnyebültem, hogy ez az alkohollal bélelt üdítő végre hatott.

Nevetett.

– Ezt még nem hallottam.

– Mert még nem találkoztunk.

– Az igaz. De tetszik... Úgy értem, az tetszik, hogy kimondod, amit gondolsz. Semmi hülyeség. Ez nagyon klassz.

Vállat vontam.

– A „semmi hülyeségre” – emelte poharát és koccintottunk, majd nagyokat kortyoltunk az italból.

– Melyik egyetemre...

– Csak semmi hülyeség... – vágtam a szavába.

– Oké – felelte, kérésemet fontolgatva. – Milyen színű bugyi van rajtad?

Teljesen váratlanul ért ez a nagyon rámenős kérdés.

– Nem emlékszem – feleltem, azzal a farmerom bújtatóját elhúзва kissé, lepillantottam. – Lila.

– Remek – bólintott elismerően.

– És rajtad milyen színű alsó van? – kérdeztem vissza. Tetszett ez a „csak semmi hülyeség” párbeszéd. Érdekesebb volt, mint az egyetemi szakokról és a sportcsapatokról beszélgetni.

Gev merészebb volt. Kigombolta a farmerját, megmutatta bokszeralsója szélét.

– Fekete.

– Látom.

Kénytelen voltam az ajkamat csücsöríteni, nehogy elmosolyodjak. Egy hajtásra kiittam poharam tartalmát; átadtam magam a lassan, de biztosan közeledő zsidbadásnak.

Gev keze végigcsúszott a hátamon, ahogy közelebb hajolt, és azt kérdezte:

– Kit csókolsz meg éjjélkor?

– Mennyi időm van még? – kérdeztem; nem mintha ez bármin változtatott volna.

Órájára pillantott.

– Egy órad.

– Azt hiszem, aki akkor éppen a legközelebb lesz hozzám.

– Akkor azt hiszem, az lesz a legjobb, ha szorosan melletted maradok – felelte a szemöldökét összevonva.

– Emma! – kiáltott Peyton. Hangja felé fordultam, hunyorgva néztem, ahogy közeledik. – Hol van Cole?

– Nem tudom – feleltem, amikor felismertem magam mellett. Előbb rám nézett, aztán Gevre, és zavartan pislogott.

– Gyere ide! – parancsolt rám, azzal megragadta a karomat, és elrángatott. Botladozva követtem. Nem voltam felkészülve erre a hirtelen mozdulatra. – Ki ez a pasi veled?

– Gev. A zenekarban játszik – feleltem, és felé mutattam. Gev a poharát emelte válaszul.

– Mi történt Cole-lal? Nagyon jó pasi.

– Unalmas – böföntem. – Gev sokkal, de sokkal érdekesebb.

– Mennyit ittál?

– Hármat – vigyorogtam büszkén teljesítményemet említve. – És már tompa vagyok.

– Hármat? Em, alig egy órája jöttünk! Nem ihatsz többet, különben még éjfél előtt a földön fogsz fetrengni. És nem hiszem, hogy Gev hozzád való.

– Na és? Nem azért jöttem, hogy hozzám való pasit keressek.

Csak azt akartam, hogy legyen valaki, akivel beszélgethetek vagy ihatok. De nem akartam a szót arra vesztegetni, hogy magyarázkodjak neki.

– Szentséges ég! Hiszen te már részeg vagy.

Elgondolkodtam ezen a vádon, és szélesen mosolyogtam. Tetőtől talpig érzéketlen voltam, csak az ajkam bizsergett. Nem bántam, hogy berúgtam. Nem olyan volt, mint amilyenre számítottam, de nem volt olyan rossz.

– Az vagyok – feleltem, ezzel igaznak ismertem el megállapítását. – Most pedig megyek, megkeresem Gevet.

Elégem volt a leckéztetésből. Peyton simán ünneprontó. Hirtelen megfordultam; a gyors mozdulattól minden összemósódott körülöttem. Egy pillanatig mozdulatlanul álltam, hogy a világ visszazökkenhessen a helyére, aztán Gev sötét haját kerestem az arcok között.

– Hát jó. Éjfélkor megkereslek – szólta utánam Peyton.

Éreztem, hogy egy kéz megragadja a karomat; nehéz fejemet a fogás irányába fordítottam; Gev kék szemét láttam.

– Még mindig a közeledben vagyok – jelentette ki, szoroson fogva kezemet.

– Mondj valami érdekeset! – kértem, azzal átvettem a felém nyújtott poharat.

– Régen találkoztam ilyen érdekes emberrel, mint te – felelt. Átölelte a derekamat, közelebb hajolt, és azt súgta: – Táncolj velem!

Éppen szólni akartam, hogy nem táncolok, de a következő pillanatban már az izzadt testek közé préselődtünk, Gev kezét a derekamra nyomva magához szorította. Átöleltem a nyakát, pontosabban belé kapaszkodtam, hogy meg tudjak állni a lábamon, és hagytam, hogy vezessen. Helyettem is táncolt, engem mozgatott; csípőmet csípőjén ringatta.

Gyorsan telt az idő; egyszer csak azt vettem észre, hogy a többiekkel együtt kiabálok, ahogy az óév másodpercei fogynak, és már az újévben járunk.

– Boldog új évet! – kiáltottuk egyszerre.

Gev ekkor maga felé fordított engem; gondoskodott arról, hogy ő legyen a legközelebb hozzám. Hagytam, hogy nedves ajka az ajkamon csusszanjon, és akkor megéreztem a nyelve erejét. Még gyorsabban forgott velem a világ, amikor behunyt szemmel hozzásimultam. Közelebb húzott magához, kissé megtántorodtam. Gev még szorosabban ölelt és csókolta, csókolta, ahogy ért. Nem állítottam le. Arra gondoltam, milyen furcsa érzés. Nem éreztem az ajkamat, illetve lehet, hogy az ő ajkát nem éreztem. Akárhogy is, nem volt olyan érzés, mintha tényleg csókolóztunk volna, és inkább ez járt a fejemben, mint az, hogy egyáltalán csókolózom valakivel.

– Nem akarod itt hagyni ezt a helyet? – ajánlotta Gev; lehelete a nyakamat csiklandozta. – Pár háznaira lakom innen, és

van jakuzzim. – A jakuzzi nagyon jól hangzott. És persze minél előbb le akartam ülni. A lábam nem igazán működött úgy, ahogy működnie kellett volna.

– De – feleltem, és kivezetett a tömeg melegéből a hűvös éjszakába. Lehet, hogy az érkezésünk óta melegegett az idő, mert már nem éreztem úgy, hogy kéne a pulóver. Egyáltalán nem fáztam. Gev kézen fogva vezetett a járdán.

Megesküdtem volna, hogy azt mondta, pár háznyira lakik, de úgy éreztem, már vagy millió lépést tettem a járdán, mire végre a hátsó udvarba értünk. Az első udvarra nem emlékszem. Lehet, hogy tényleg nagyon közel lakott. Akárhogy is, már ott voltunk nála, és alig vártam, hogy leülhessek.

Gev kitakarta a kerítés mellé állított jakuzzit. Bekapcsolta, és amint megindult a sok vízszugár, néztem, csak néztem, és arra gondoltam, hogyan fogom átmenelni a lábamat a peremén. Olyan... magasnak tűnt.

Gev levetkőzött, csak az alsónadrág volt rajta, aminek a szélét korábban már láttam. Én is levetkőztem, ahogy ő; farmereget és topomat a földre dobtam. Rájöttem, hogy nincs rajtam cipő, és nem emlékeztem, hogy hova tettem.

– Szeretem a lilát – jelentette ki; magához húzott, nyakamhoz dörgölőzött. Elvonta a figyelmemet a jakuzzidilemmáról. Már el akartam volna tolni magamtól, amikor észrevettem a lépcsőt. Büszkén mosolyogtam. A jakuzzihoz vezetett, belecsusszantam, megkönnyebbülten sóhajtottam fel, hogy már nem kellett állnom. Behunytam a szememet, hátrahajtottam a fejemet.

Minden forogni kezdett velem.

Éreztem Gev kezét a testemen, ajkát a vállamon. Kinyitottam a szememet, és ott volt, és még több csókot akart. Közelebb hajoltam hozzá, mohó ajkához csatlakoztam. Még mindig nem éreztem, de már úgysem éreztem semmit, ezért nem érdekelt.

Belemerültem a csókba és a forró, kavargó vízbe; hirtelen minden megszűnt. Hagytam, hogy a víz mozgassa a fejemet;

és körülölelt a párás levegő. Gev volt mellettem, rám nyomult. Túlságosan el voltam foglalva ahhoz, hogy részt vegyek benne; azon igyekeztem, hogy megmaradjak a valóságban; hogy a világ ne perdüljön ki alólam. Ekkor éreztem azt a feszülést a torkomban, és tudtam, hogy ki kell jutnom.

Erővel húzódtam el tőle, nagy nehezen lebotorkáltam a lépcsőn... éppen időben... megtaláltam a bokrokat, és kiadtam gyomrom vörös tartalmát. A világ még gyorsabban forgott velem. Térdre gyotam, aztán újra okádtam.

– Jól vagy? – kérdezte Gev mögöttem. Fejemet ingattam, újra ömlött belőlem a lé. Mély levegőt vettem, a hűvös levegő a tudómba tolult, nagy nehezen felálltam, a kerítésbe kapaszkodtam, hogy el ne essek.

– Le kell feküdnöm – mondtam; azt sem tudtam, merre van Gev.

Megragadta a kezemet, botorkáltam utána. Minden elmosódott. Arra koncentráltam, hogy talpon maradjak, próbáltam lépést tartani vele. Házban voltunk; aztán megláttam egy ajtót. Az ajtó kinyílt; fürdőszobába léptünk.

– Hozok neked sortot és pólót – mondta, azzal eltűnt.

A mosdó szélébe kapaszkodtam, behunytam a szememet, és próbáltam egyensúlyban maradni. A nyugalom mérlege kibilient, örvénylő káosz volt a helyén. Szörnyű ízt éreztem. Kinyitottam a fürdőszobaszekrényt, fogkrémet vettem ki. Ujjamra nyomtam egy csíkot, megdörzsöltem a nyelvemet, aztán vízzel kimostam a számat.

Összehajtogatott ruhák jelentek meg előttem. Levetettem vizes melltartómat, bugyimat és felvettem a felkínált ruhákat. A meleg, száraz póló jó illatát éreztem, ahogy belebújtam. Aztán Gev újra megfogta a kezemet, és követtem egy sötét szobába.

Gev sortban állt előttem. Hozzásimultam, hogy el ne essek; kezem meztelen bőréhez ért. Ezt felhívásnak vette; lehajolt, megízlelte a fogkrémet a számon. Csípőmet markolta, erősen

csókolt. A tompaság, amit oly nagyon akartam, eluralkodott rajtam; ezért nem tiltakoztam, amikor a póló alatt a hátamat szorította. Nem tiltakoztam, amikor a nyelvét a számba dugta. Nem tiltakoztam, amikor a merevségét a testemhez dörzsölte, és a fülembe nyögött. És nem tiltakoztam, amikor lehúzta rólam a pólót, és az ágyra döntött.

2. AMI ELMÚLT, AZ ELMÚLT

Fejem ezer darabra szakadt, amikor lassan kinyitottam a szememet. Kezemmel támasztottam meg; felkönyököltem.

Hol vagyok?

A legkisebb mozgásra erősödött a koponyámban dúló vihar. A dohos szobában körülnézve próbáltam felidézni, mit csináltam, és miért vagyok ott. Valaki feküdt mellettem. Sötét hajat láttam, mozdulatlan alakot a kék skót kockás huzatú paplan alatt.

Igyekeztem felidézni, mi történt előző éjjel, de csak töredékes képek villantak be a partiról... és egy srác. Ez a srác lehetett. Benéztem a takaró alá. Meztelen voltam. Gyomrom összerándult, visszadőltem a párnára. Az éjjeliszekrényre néztem, tépett nejloncsomagolást láttam. Rosszul voltam. Mit tettem?

Felemeltem a takarót; a srác sovány, meztelen testét néztem. A hátán kanyargó tetoválás a füle mögött ért véget. Ki ez a srác? Tudom, hogy megmondta a nevét. Sérült emlékezetemben kutattam. Gev. Igen.

Csak el akartam menni, és soha nem akartam látni ezt a srácot. Csakhogy nem tudtam, hol vannak a ruháim. Kínomban összezerzelve óvatosan lecsúsztam az ágyon; igyekeztem úgy mozdulni, hogy ne zavarjam Gevet, aki tátott szájjal mélyeket lélegzett. Nem úgy nézett ki, mint akit könnyen fel lehet ébreszteni.

A padlón találtam egy pólót és egy sortot. Magamra húztam mindkettőt. Óvatosan mozdultam, nehogy a fejem széthasadjon

a fájdalomtól; körülnéztem a kis szobában. Nagy részét elfoglalta a dupla ágy. A falak rockposzterekkel voltak dekorálva, a félig nyitott fiókokból és a jobb sorsra érdemes komódból ruhák lógtak.

Kinyitottam a kis folyosóra nyíló ajtót; kilestem, hallgatóztam. Tévé hangja hallatszott, de különben csend volt. A fürdőszoba előtt elhaladva hirtelen megálltam... felismertem a lila melltartómat és bugyimat... az ajtókilincsre akasztva. Nem emlékeztem, hogyan kerültek le rólam; felsóhajtottam, a hónom alá csaptam mind a kettőt, és mentem tovább.

Valaki elterült a kanapén, kezében a távirányítóval; mellette egy zacskó chips dőlt a padlóra. A tévében éppen a reggeli hírműsor ment. Lábujjhegyen mentem el mellette; összeresztettem, ahogy megnyikordult az ajtó, és kiléptem a nagyon hűvös reggelbe. A fű harmatos volt, a csupasz lábamnak elég hideg a hátsó kert pázsitja. Megláttam a ruháimat. A jakuzzi mellett heverték. Farmernadrágom zsebéből elővettem a telefonomat, aztán a nadrágot és a topot a karomra lendítettem.

Az utca felé menet vacogva hallgattam, ahogy a telefon kicseng. Az első udvar pázsitján mintha csak rám várt volna a cipőm. Bosszúsan szusszanva az ujjamra akasztottam a lábbelit, és mentem tovább.

– Emma? – szólt bele Peyton rekedtes hangon, félálomban.
– Nem találtalak. Hol vagy?

– Nem tudom – súgtam, bár a hangom így is hangosnak hallatszott az alvó környék hajnali csendjében. Észrevettem, hogy átlátszó műanyag poharak vannak elszórva az úton. – Azt hiszem, valahol a parti közelében. És te?

– A kanapén – mormogta. Aztán felnyögött. – Megkeresem a cipőmet. Odakint találkozunk.

Több házzal távolabb láttam meg Peyton vörös ruháját, és lassan elindultam felé.

– Szia! – krákoktam, amikor végre odaértem hozzá.

– Szia! – súgta válaszul. Cilindert nyomott a fejembe, és megigazította a tiaráját, aztán átölelt. Fejét a vállamra hajtotta, úgy mentünk a Mustangjához, ami mintha millió mérföldnyire lett volna.

Óvatosan beültem mellé; igyekeztem, hogy ne tegyem tönkre a néhány megmaradt agysejtemet. Peyton beült a volán mögé. Felvette túlméretezett napszemüvegét, és megkönnyebbültén sóhajtott fel, bár alig világosodott, és lámpa nélkül nem is lehetett volna látni semmit.

Amikor hazaértünk, szó nélkül, halkan felosontunk a lépcsőn, és magunkra csuktuk szobánk ajtaját. Levetettem a pólót és a sortot; nem akartam, hogy akár egy másodperccel is tovább érjen a testemhez. A szemébe dobtam mind a kettőt, aztán bugyit, pántos felsőt vettem magamra. Fejemre húztam a takarót, és elsötétedett a világ.

*

– Emma? – szólított Peyton halkan. Kissé szét voltam csúszva, amikor leült mellém. – Élész?

– Nem – mordultam a takaró alatt. – Reméltem, hogy meghalok – feleltem, azzal még szorosabban a fejemre húztam a takarót.

Peyton nevetett.

– Haláli, hogy ittál. Mindjárt dél. Menjünk reggelizni! Attól jobban leszel.

– Nem hiszem – nyöszörögtem, de nem mozdultam. – Szerintem csak attól lennék jobban, ha lefejeznének.

– A zsír a másnaposság csodaszere – biztatott.

Kilestem a takaró alól. Peyton haja olyan volt, mint a szénaboglya. Csak elképzelni tudtam, hogy nézhetek ki én. Az öltözőasztal fölötti tükörrre nézve végigsimítottam a madárfészkem, ami egykor a hajam volt, és letöröltem a szétkenődött fekete

szemceruzavonalat a vörös, vérekes szemem alól. A szám íze borzalmas volt; poshadt íz maradt benne.

– Hadd zuhanyozzak előbb! – engedtem a szíves unszolásnak. Peyton felállt, és az ajtó felé indult.

– Nekem is le kell tusolnom. Odalent találkozunk.

Találomra kaptam ki ruhákat a fiókjaimból, vakon támo-lyogtam a fürdőszoba felé; csak pislogni tudtam, jobban, hoszszabb időre kinyitni a szememet képtelen voltam. Addig folyat-tam a vizet, míg szinte égetően forró nem lett; aztán beálltam a tisztító sugárba. Ahogy a víz vörösre hevítette a bőrömet, lassan felidéződtek az éjszaka történetek emlékképei.

Kibaszottul undorító vagy! Carol gyűlölettel szavai visszhan-goztak a fejemben. Szorosán behunytam a szememet, erővel ta-szítottam el magamtól az emlékét.

Próbáltam ellökni magamtól az érzést, ahogy a tegnap esti pasi keze a testemen volt, próbáltam elfelejteni nyelve ízét. Amikor elzártam a vizet, még mindig undorodtam magamtól.

Farmert húztam és túlméretezett sűrű kapucnis felsőt; ha-jamat baseballsapka alá gyömösöltem, és lementem. Peyton a kanapén hevert. Amikor meglátott, felállt; éppen az ajtó felé indultunk, amikor belépett Meg. Fáradtnak tűnt, de nem volt olyan halálfáradt, mint mi.

Előbb Peytonre nézett, aztán rám, és megint vissza Peytonra.

– Te leitattad! – vádolta Meg.

– Nem én itattam le. Ő akart inni – védekezett Peyton. – Reggelizni megyünk. Jössz?

Lehajtottam a fejemet, hogy ne lássa az arcomat. Éreztem, hogy Meg még engem néz, amikor válaszolt:

– Persze.

– Remek – felelte Peyton, a slusszkulcsot lóbálva. – Akkor vezess te.

Beálltunk a helyi reggeliző parkolójába, és azt láttuk, hogy az étteremben sor áll. Nagyon nagy volt a forgalom; rengeteg

vendég, valóságos embermozaik; mindenki sápadtan, révetegen próbálta összeszedni magát az újévi parti után. Szerencsére gyorsan haladt a sor, tizenöt perc múlva már az egyik bokszban ültünk.

Meg az asztal másik oldaláról nézett, a fejét ingatva.

– El sem tudom hinni, hogy ittál. Vagyis... te sosem iszol.
Mi történt?

Vállat vontam, és egyetlen szót mormogtam:

– Pandora.

Meg tekintete kissé meglágyult, együttérzőn nézett, én pedig elfordultam tőle, kifelé néztem az ablakon.

– Mi köze a zenének a lerészegedéshez? – kérdezte Peyton, mert nem értette a célzást. – Arra a zenész srácre gondolsz, akivel tegnap este összejöttél? Vagy ez valami rejtett utalás akar lenni?

– Egy pillanat! Te lefeküdtél valakivel? – szólt közbe Meg a kelleténél hangosabban; annyira feltűnően, hogy felkeltette két, mellettünk elsétáló srác figyelmét. Összehúztam magam a bokszban, kapucnimat mélyen a homlokomra húztam, amikor meghallottam, hogy nevetnek.

– Meg! – szólt rá Peyton szigorúan. – Miért nem jelented be egyenesen mindenkinek? ——— ———

– Bocs. – Meg arca grimaszba rándult. – Én csak...

– Nem akarok beszélni róla – szakítottam félbe határozottan. Mindketten szólni akartak, kinyitották, aztán becsukták a szájukat. Hála az égnek, kihozták az ételünket, így mással is elfoglalhattuk magunkat, mint az én részeg botlásommal.

– Te hol kötöttél ki, Peyton? – tette fel a kérdést Meg.

– Tom kanapéján... Egyedül. Hajnali három körül Tom eltűnt, Emmát pedig nem találtam, így aztán elaludtam a kanapéján.

Szalonnás-tojásos szendvicsmajszolás közben Meg is elmondta, hogyan töltötte az éjszakát... Korántsem olyan eseménydúsan.

És mint kiderült, a zsír tényleg csodákat tesz. Amikor kiléptünk a gyorsételetteremből, a testem végre egy lépéssel közelebb került ahhoz, hogy újra az emberiséghez tartozónak érezhessem magam.

Hazaértünk, és alig léptünk az első lépcsőre, máris megcsörrent a telefonom. Tudtam, mi fog történni, és nem voltam felkészülve rá. Mély levegőt vettem, és felvettem a telefont.

– Szia, Sara!

– Boldog új évet! – bődült. Összerezcentem, elhúztam a telefont a fülemtől. – Könyörgöm, ne olyan hangosan!

– Ó! Oké – felelte zavartan. – Egy pillanat. Te elmentél bulizni tegnap éjjel?

– Igen – feleltem elég halkán. – De nem akarok beszélni róla.

Sara egy pillanatig szóhoz sem jutott.

– Meg tud róla?

Lerogytam a kanapéra, fejemet egy párnához támasztottam.

– Igen.

– Megkérdezhetem őt? – kérdezte óvatosan.

Vártam egy pillanatot. Kínos volt.

– Csak akkor, ha megígéred, hogy soha többé nem kell beszélnünk erről.

Szinte hallottam, ahogy gondolkodik.

– Megígérem.

Azzal letette, és harminc másodperc múlva megcsörrent Meg telefonja. A kanapé másik végéből ferde pillantást vetett rám.

– Sara tudni akarja, mi történt velem tegnap éjjel, én pedig azt mondtam, hogy nem akarok beszélni róla.

– De én elmondhatom neki, ugye? – kérdezett rá.

– A jelenlétemben nem.

Meg felállt, elindult felfelé a lépcsőn, telefonálni.

– Szia, Sara!

– Veled tartok! – szólt utána Peyton, kettesével véve a lépcsőket. Minden jel szerint sokkal jobban volt.

Két aszpirint öblítettem le vitaminos ásványvízzel; a kána-
pén maradtam, egész délután filmeket néztem.

Kora este lopakodtam fel a szobámba; otthagytam a lányo-
kat. Valami horrorfilmet néztek, ami engem egyáltalán nem
érdekel. Az álom és én elég sokára találtunk egymásra; nem
akartam ezt egy filmmel veszélyeztetni.

Valaki halkán kopogott az ajtómon.

– Gyere be – szóltam ki.

Meg dugta be a fejét.

– Szia! – leült az ágyam szélére. – Még mindig szarul vagy?

– Mondd, hogy el fog múlni! – könyörögtem, és becsuktam
a szememet.

– Holnapra jobban leszel – biztosított. – Peyton elmondta,
mennyit ittál, legalábbis ő hány pohár italt látott nálad.

Nem szólaltam meg.

– Tudom, hogy nem akarsz beszélni róla – jegyezte meg,
miután nem reagáltam. – Megígérem, hogy nem is fogunk be-
szélni róla. De mielőtt belefolladsz a szégyenbe, tudnod kell,
hogy mindenki követ el hibákat. És szerintem Ev...

– Ne! – üvöltöttem rá, mielőtt kimondhatta volna a nevét.

– Bocsáss meg – szabadkozott, az ajkát harapdálva. – Úgy
értem, ez nem számít. Hiba volt, ballépés, és nem számít.

Sosem beszéltem Megnek a Weslynben töltött éveimről.
Nem adtam magyarázatot, miért van az, hogy alig mozdulok ki
otthonról, és miért utasítom vissza, ha itallal kínálnak... illet-
ve utasítottam vissza... egészen tegnap estig. De megengedtem
Sarának, hogy elmondja neki, amikor a múlt nyáron, nem sok-
kal a beköltözésem után meglátogatott. Meg sosem említette,
mit mondott neki Sara, de akármit is mondott, segített Megnek
megérteni, hogy miért tartok mindenkit távol magamtól. Bíz-
tam Megben.

Elsőévesként ismertem meg a foci alapozótáborban. Penn-
sylvaniából költözött ide, szóval mindketten távol voltunk az

otthonunktól. Sarára emlékeztetett, ezért rögtön összebarátkoztunk.

A szezon folyamán Peyton egyre gyakrabban csapódott hozzánk. Igazából Peyton mindenkihez hozzácsapódott. Egyszer csak ott volt az orrunk előtt, és nem lehetett lerázni. Észre kellett venni. Volt, aki gyűlölte, volt, aki szerette, de őt ez egyáltalán nem érdekelte. Azt hiszem, ez a pimasz attitűd az oka, hogy szeretem, ha a közelünkben van.

Aztán jött Serena. Ő kaliforniai, mint Peyton; a téli szünetre hazament a szüleihez. De amikor velünk van, tökéletesen illik a vegyes négyesünkbe. Serena tényleg a legkedvesebb ember, akit valaha ismertem, de olyan szókimondó, hogy egy papot is elküldene melegebb éghajlatra, ha valami neki nem tetsző megjegyzést tenne rá. Menő gót életstílusát kíváncsisággal vegyes tisztelettel szemléltem.

Bármennyire hálás voltam Peyton és Serena türelmességéért, és azért, hogy elfogadtak olyannak, amilyen vagyok (bár Peytonnek voltak pillanatai, amikor egy kicsit túl... nos, túl Peyton volt), mégis Meg volt az, akivel megosztottam az igazságot a múltamról, amiről soha nem beszéltünk. Meg lett a józanság hangja nekem, mindent megtett, hogy ne menjen el az eszem. Amikor a szakadék szélén támoltyogtam, Meg mindig mellettem volt; vigyázott, hogy le ne szédüljek.

Szóval, amikor azt mondta nekem, hogy az egyéjszakás kalandom meg nem történtté tehető, el akartam fogadni a megnyugtatót, azt akartam, hogy szavai semlegesítsék bennem a büntudatot, mint a savkötő a gyomorsavat. De tudtam, hogy semmi értelme próbálkozni... Abban a pillanatban, ahogy kinyitotta a dobozt, tudtam, hogy minden össze fog omlani. Ez a szégyenletes találkozás újabb önsorsrontó választás, amit nem lehet visszaszívni.

3. ÚJÉV, ÚJ ÉLMÉNYEK

Az új szemeszter órái a következő héten kezdődtek, így az új évet könyvekbe temetkezve kezdhettem, órákon ültem, tanultam. Úgy tűnt, minden visszaállt a rendes kerékvágásba úgy, mint ahogy mindig is volt. De valójában nem volt olyan, és ezt én is pontosan tudtam.

Meg és én egy kocsival jártunk az egyetemre. Mivel mindketten azért hajtottunk, hogy felvegyenek az orvosira, sok közös óránk volt; de ő a kórházak felé specializálódott, én a laboratóriumok menedékét kerestem.

Peyton szokása szerint szabadon bóklászott a házban; nem kopogott, ha belépett a fürdőszobába vagy a hálósobába. Nem izgatta, mire nyit be. Serena azonban – az egyetlen közülünk, akinek volt barátja –, nemigen tolerálta Peyton indiszkrécióit; nem is szólva arról, hogy magát Peytont pokolian idegesítőnek találta.

– Oké, figyelj! – szólított meg Peyton a konyhában, ahol éppen szendvicseket gyártottam, mielőtt Meggel elindultunk fociedzésre. – Tudom, hogy pár hete az a parti totális katasztrófa volt, de szerintem el kéne jönnöd velem megint. Megígérem, hogy jobban fogok vigyázni rád, és segíték kordában tartani a részegség szintjét.

Ettől az abszurd ajánlattól nevetethnékem támadt.

– Peyton, az ivászat egyszeri ballépés volt. Nem akarom megismételni. Kösz.

– Em... az csak egy rossz éjszaka volt. Ez nem jelenti azt, hogy egy az egyben fel kéne hagynod a társasági élettel. Hiszen egyetemisták vagyunk. Ez az időszak az, amikor felfedezzük, kik vagyunk... és kipróbáljuk, mennyi alkoholt bírunk. Esküszöm, megoldható, hogy az ember igyon egy kicsit, és ne keveredjen valami ismeretlen pasi ágyába.

Hirtelen megpördültem, kenyérrel dobtam meg.

– A kurva életbe, fogd már be, Peyton!

Hárította a kenyeret, a csücsök a földre esett.

– Ne haragudj! Tényleg sajnálom. Hülyeség volt tőlem – szabadkozott. – Nem lett volna szabad ezt mondanom. – Mielőtt kilépett a konyhából, könnyögőn visszaszólt: – De legalább gondolkozol rajta?

– Hát, jó – feleltem türelmetlenül; minél előbb szabadulni akartam tőle. – Gondolkodni fogok rajta.

– Remek! Szombaton lesz egy parti – csicsergett, azzal mielőtt tiltakozni tudtam volna, sarkon fordult.

– Te elmész a College Green partira? – kérdezte Meg, amint labdával a hóna alatt befordult a sarkon.

– Én nem...

– Te is jössz, ugye? – kérdezett közbe Peyton, mielőtt be tudtam volna fejezni a mondatot.

– Azt hiszem, igen – vont vállat Meg, aztán rám nézett. – Ne parázz. Jó lesz.

Bosszúsan szusszantam.

– Jó, jó.

Beadtam a derekamat.

Peyton diadalmas mosollyal nézett, aztán továbblépett, és Serena ajtaján kopogott.

– Mi az? – üvöltött Serena odabentről.

– Eljössz velünk a partira szombaton? Emma is jön.

Serena kidugta a fejét az ajtón, kérdően nézett rám.

– Tényleg?

- Azt hiszem, igen.
- Oké, én is megyek – felelte, azzal becsapta az ajtót Peyton orra előtt.

*

– Kérlek, mondd, hogy nem ebben akarsz jönni! – Peyton fin-torogva nézte kopott farmeromat, és hosszú ujjú ingre húzott, kifakult koncertpólómat.

– Te akartad, hogy veletek menjek.

Bosszúsán szusszanva lépett be a fürdőszobába, hogy befe-jezze a sminkjét. Közben én elindultam lefelé.

Éppen az alsó lépcsőn voltam, amikor Serena lépett be az ajtón, kezében nagy papírtasak. Testhez simuló fekete nadrág, fekete ujjatlan top, rövid fekete bőrdzseki és fekete bakancs volt rajta. Rövid, fekete pixie-frizurája nagyon stílusosan kere-tetzte púderfehér arcát. Nagy, barna szemét erősen kontúrozta. Serena megjelenése több volt, mint stílus: nyilatkozat.

Két kezében egy-egy sörrel lépett ki a konyhából; az egyiket Megnek nyújtotta, aki a kanapén ülve, az asztal fölé hajolva a körmét lakkozta éppen.

– Vezetek – mondta Meg, a fejét ingatva. Serena jelentőség-teljesen rám pillantott, és nem mozdította a kezét.

– Hát, én is vezethetek.

– Hagyd csak – szólt Meg. – Szívesen leszek a sofőr. Ihatsz a bulin, ha akarsz. Mi is ott leszünk, nem csak Peyton, szóval vigyázunk rád.

– Hé! – kiáltott Peyton sértetten a lépcső tetejéről.

Gondolkoztam, hogy elvegyem-e Serenától a sört. Ami-kor először ittam, annak semmi köze nem volt az alkoholhoz. És soha többé nem akarok részeg lenni. Soha.

– Oké – feleltem, és átvettem az üveget. Meg eléggé megle-petten nézett rám. De folytatta a körömlakkozást, mintha nem lenne ledöbbenve a döntésemről.

Serena úgy viselkedett, mintha mindig együtt innánk. Persze Serena szinte mindig mindenkit elfogad, szemrebbenés nélkül elhisz mindent. Még nem láttam, hogy valamin meglepődött volna.

Ittam egy kortyot, és elfintorodtam. Persze, nem szeretem a sört.

– Szörnyű íze van.

Serena vigyorgott.

– A sört csak idővel kedveli meg az ember.

– Miért kedvelne meg bárki valamit, aminek ilyen hülye íze van? – méltatlankodtam enyhe undorral.

Serena felnevetett.

– Keverek neked egy rendes italt – jelentette ki, azzal eltűnt a konyhában.

– Majd én megiszom a sörödet – szólt Peyton, már a lépcső aljáról. Fényes aranyhaja a hátára simult, minden szál a helyén volt. Nagyon ügyelt a megjelenésére; fényes rózsaszín ajkától lakkozott lábkörméig gondosan összeválogatta a színeit. Rajtunk kívül senkinek sem engedte, hogy ne a tökéletes formájában lássa. A gondolat is lefárasztott, hogy min kell keresztülmennie, míg ezt az állapotot eléri.

– Te bármit megiszol – szólt Meg kissé pikírten, azzal rácsavarta a kupakot a lakk üvegére. – Szerintem nincs olyan ital, amit ne próbáltál volna.

– Nagyon vicces – vicsorgott Peyton, az üveget a szájához illesztve.

– Tessék, kóstold meg ezt! – Serena poharat adott a kezembe; vörös folyadék volt benne. Gyomrom ösztönösen összerándult. Ezt észelve, rögtön hozzátette: – Áfonya és vodka. Elég gyengét kevertem.

Elfogadtam az italt, belekortyoltam. Áfonyaíze volt, plusz egy kis mellékíz.

– Kösz.

Miközben Meg a fenti fürdőszobában befejezte a készülődést, a nappaliban ültünk és ittunk. Ami azt illeti, sosem gondoltam volna, hogy egyszer ilyen helyzetben leszek.

Vajon tartsam a kezemben a poharat, vagy tegyem az asztalra? Serenát figyeltem, és mivel ő nem tette le, én sem. Ittam egy kortyot; nem akartam túl gyorsan inni. Tudtam, hogy paranoiás vagyok; csak simán lazítanom kellett volna.

– Hol tölti az estét James? – kérdeztem Serenát, mert kellett valami, ami elvonja a figyelmemet a belső remegésről.

– Dolgozik – felelte Serena, azzal kiitta a sörét és felállt. – Peyton, készen állsz a második rundra?

James kidobóember volt az egyik klubban, ahol a helyi rocktehetségek léptek fel. Borotvált fejével, széles vállával és a koponyáján fejtetőtől tarkóig végigfutó tetoválással illett abba a környezetbe. Másrészt a Stanford elkötelezett hallgatója volt, neveléstudományt tanult, tanár lesz, ha végez. A gondolat, hogy James formálja a felnövekvő nemzedék tudatát, mindig megmosolyogtatott.

– Persze – felelte Peyton.

Én alig ittam ki az ital felét, ők már a másodiknál tartottak. Talán túl lassan iszom. Vagy talán nem kéne ennyit görcsölni ezen.

– Pár héten belül nagy show jön – tájékoztatott Serena. Azzal Peyton kezébe nyomta a második sört.

Serena volt a közvetlen kapcsolatom a környéken rendezett koncertekhez. Hálás voltam, hogy olyan szobatársam volt, aki megértette, miért van szükségem gyors ritmusokra és kemény gitárszólókra. Meg és Peyton nem szerette a műfajt; ők inkább a bólogatós, csípőriszálós zenét kedvelték, bár nemrégiben elvittem Meget egy koncertre, és biztató volt a fogadtatás.

– Majd mondd meg, konkrétan mikor lesz, és megnézem, lesz-e akkoriban valami vizsgám vagy más feladatom – mondtam, és újabb kortyot ittam.

– Em, az egész téli szünetet azzal töltötted, hogy a következő szemeszterre szóló olvasmányokat olvastad – szólta vádlón.
– De nyugodtan eljöhetsz. Nem fog sokáig tartani a koncert.
– Mehetünk? – kérdezte Meg. Lefelé szökdécselt a lépcsőn, aranybarna haja göndör fürtökben rugózott körülötte. Kiittuk az italainkat, és követtük ki az ajtón.

*

Rögtön egyértelmű volt, hogy a parti helyszínére érkeztünk, mert sehol nem találtunk parkolóhelyet. Párszor megkerültük a háztömböt, aztán végre kiállt egy kocsi, és mi gyorsan elfoglaltuk a helyét. Egy kisebb csoportot követtünk az íves kapun át egy udvarba.

Meg játékosan oldalba bökött.

– Van medence!

– Ezt nem kellett volna! – szólta rá Peyton.

– Nyugi, Peyton – csattant fel Meg. – Itt nem csinálnánk. Vigyorgtam.

Emeletes házsor határolta a teret, az épületek belső udvart képeztek. Az emberek a teraszokon és az udvaron gyülekeztek. Fél tucat ajtó nyitva volt, ezekbe a lakásokba be lehetett menni; a hangosítás már működött, a legújabb hiphopzene szólt.

– Ital kell! – jelentette be Peyton, kezét a magasba emelve, csípőjét a ritmusra riszálva.

Tekintetünkkel követtük testhez simuló zöld pulóverét a tömegben. Egyesek utánafordultak, de Peyton túlságosan el volt foglalva küldetésével, hogy csodálójait észrevegye.

Továbbmentünk felfelé a lépcsőn a legközelebbi nyitott ajtóhoz.

– Várjatok itt – utasított minket. – Szerzek valamit nekünk.

Nem hittem, hogy beljebb juthatnánk; ha akartunk volna, sem fértünk volna el. Zsúfolásig tömve volt a helyiség. Aztán

Peyton jelent meg újra, ujjai kis műanyag poharakba merültek. Zselés anyag volt a poharakban. Mindegyikünknek adott egyet. Lenéztem a poharamba, és próbáltam kitalálni, hogyan fogyaszthatnánk kanál nélkül. Összenyomtam a pohár széléit, megpróbáltam kiszűröcsölni.

– Ne rágd! Csak nyeld le! – nevetett Meg, miközben én a számhoz tapadt zselédarabokat nyalogattam le.

– Ez nagyon jó tanács! – kuncogott Peyton.

Meg grimaszt vágott.

– Hm. Csak a zseléről beszéltünk, Peyton!

Beletelt egy pillanat, mire rájöttem, mi a fenéről beszélnek, és amikor rájöttem, önkéntelenül elkomorultam az undortól. Peyton észrevette.

– Ó, Emma! Biztos, hogy szexeltél azzal a zenész sráccal? Mert meg mernék esküdni, hogy szűz vagy.

– Hozok még egy kört, hogy beletanulhass – ajánlotta Meg, azzal már el is indult, magával húzva Peytont.

Amikor visszaértek, elvettem két kis csészét, és vártam az utasításokat.

– Ujjal ütögesd meg az oldalát, hogy meglazítsd, aztán told a szádba – mondta Peyton, és nagy könnyedséggel demonstrálta. Igyekeztem mindent pontosan utánacsinálni. A zselé nagy részét sikerült a számba juttatni. Ügyetlenségemen Meg nevette. A következővel azonban ügyesebb voltam.

– Most pedig hagyj, hogy leüledjen, és várd a bizsergést, mielőtt valami másba kezdenél – szólt Serena.

– A bizsergést? – nézett Peyton szemöldökét összevonva Serenára. – Jaj, Serena, olyan izé vagy!

– Tök mindegy – felelte Serena, azzal elfordult.

– Tom! – kiáltott Peyton hirtelen a szemközti balkonra.

Meglepetésemre Tom meghallotta a hangot, és integetett. Peyton elkapta a kezemet, magával húzott, kényszerített, hogy utánabotorkáljak, bár mintha észre sem vette volna, vagy nem

érdekelné, hogy én is mögöttem vagyok. Így nyomakodtunk át a tömegben.

– Itt megvárunk! – kiáltotta Meg utánunk.

– Reméltem, hogy itt találalak! – kiáltott fel Peyton, amint odaért Tomhoz; nagy öleléssel köszöntötte.

– Könnyen megtudhattátok volna, ha felhívtátok volna egymást – jegyeztem meg halkán.

Tom és Peyton között furcsa viszony volt. Rengeteget hallottam róluk, és hogy partikon szoktak találkozni. Peytont nyilvánvalóan nagyon érdekelte Tom. De nagyon úgy nézett ki, hogy még nem cseréltek telefonszámot. Ezt nemigen értettük.

– Hahó!

Felnéztem, és Cole-t láttam magam előtt. Fogcsikorgatva mosolyt erőltettem magamra. Hirtelen rájöttem, miért ragaszkodott Peyton annyira ahhoz, hogy magával hozzon.

– Nahát! Ez a második parti, ahol látlak. Le vagyok nyűgözve – évődött velem Cole.

– Nem szeretem a partikat – feleltem bosszúsan.

– Minden jel erre utal – jelentette ki. – Különbösen már korábban láttalak volna.

– Ez igaz – feleltem enyhén biccentve. – Hát, az új évben új dolgokat próbálok ki.

– És mi a következő a listádon? – érdeklődött Cole. Tiszta kék szemével rám, csak rám figyelt. Nem néztem a szemébe, inkább a körülöttünk gomolygó tömeget figyeltem.

– Hááát... a színpadról a közönség közé ugrás – feleltem gondolkodás nélkül. Nem is volt „új dolgok” listám. Menet közben találtam ki. De most, hogy kimondtam, tényleg ki akartam próbálni.

– Remek. Majd értesíts, hogy mikorra tervezed, hogy láthassam.

– Meglátjuk – feleltem; akármilyen jól nézett ki, nem akartam elkötelezni magam, hogy újra találkozzam vele. Amikor

másfelé nézett, gyorsan elosontam mellőle. Hallottam, hogy Peyton utánam szól, de nem is figyeltem rá.

Amikor a tömegen átnyomakodva végre visszaértem arra a helyre, ahol Serenát és Meget hagytam, nem találtam őket. Körbenéztem, és a medencénél láttam meg őket; aztán némi manőverezés árán beléptem az egyik lakásba, és felkaptam valami szőlőízű buborékos italt. Alig éreztem a bizsergést, így azt hittem, még biztonságban vagyok.

Meg észrevett, és integetett nekem. Visszaintegettem, és elindultam lefelé a lépcsőn. Éppen az utolsó lépcsőfokról léptem le, amikor valaki átfogta a derekamat, és oldalra húzott.

– Szia, gyönyörűségem! – súgta Gev a fülembbe, és megcsókolta a nyakamat. – Reméltem, hogy még találkozunk.

– Ööö... szia! – hebegtem. Érintésétől az egész testem megmerevedett. Rémulten néztem körül, de sem Meget, sem Serenát nem láttam. Aztán Meg hajfürtjeit pillantottam meg, és jeleztem neki. Előbb rám nézett, aztán Gevre, és gyors léptekkel rögtön megindult felém a tömegben. Nem érdekelte, hogy másoknak ezzel kellemetlenséget okoz.

– Hogy vagy? – kérdeztem kissé rekedtes hangon.

– Józanon – felelte Gev panaszosan. – Felmegyek valami italért. Jössz?

– Emma! – kiáltott fel Meg; élénk mosolya nem leplezte teljesen a tekintetében villanó aggodalmat. – Hát itt vagy! Már azt hittük, elvesztél. – Észrevette, hogy Gev a derekamat öleli, és hogy a vállam megfeszül, ahogy magához szorít. – Szia! Meg vagyok. Ő pedig Serena.

Serena csak bólintott. Arra sem vette a fáradságot, hogy műmosolyt erőltessen magára.

– Gev – felelte Gev. – Azt hiszem, később is megtalállak – mondta, azzal megcsókolta a nyakamat, majd eltűnt, beleveszett a lépcsőn ácsorgók tömegébe. Mosolyogni próbáltam, a torkom mélyéről felfelé kúsó undor savanyú ízét igyekeztem lenyelni.

– Jól vagy? – kérdezte Meg, azzal kézen fogott, és elhúzott arról a helyről, ahol Gev meg én álltunk.

– Igen, jól vagyok – feleltem kissé tétován; nagy kortyokat ittam a másik kezemben tartott lila italból.

– Nagyon jó pasi – jegyezte meg Serena mellettem. – Már-mint külsőre. Kár, hogy totális faszfej.

Felnevettem; kis híján kiköptem az italt.

Meg mosolygott.

– Nem engedjük a közeledbe – ígérte, a medence mellett megállva.

– Hahó! – kiáltott Peyton, amikor pár perccel később megtalált minket. – Em, miért léptél le megint olyan hirtelen? Na de komolyan... Szerintem adnod kéne még egy esélyt Cole-nak.

– Nem az esetem.

– Egy pillanat! Arról a pasiról beszéltek, aki úgy próbált összejönni velem, mintha egy életre velem akarna élni? – kérdezte Meg.

– Ööö... a szilveszteri buliban találkoztunk – feleltem.

– Igen, de én már sokkal régebben be akartam mutatni neked – sóhajtott fel Peyton. – Jó lenne Tommal lenni... de mindig együtt vannak... szóval arra gondoltam, te meg ő összeillenének.

– Nyilvánvalóan nem ismeresz engem elég jól.

– Ugyan! – duzzogott Peyton. – Cole mindenkinek bejön – jegyezte meg, közben elgondolkodva nézte Serenát, majd helyesbített: – Illetve... Serena kivételével mindenkinek. Cole-ból hiányzik a dilifaktor.

– Cseszöldj meg, Peyton! – vágott vissza Serena.

Meg csak nevetett a szóváltáson. Folyton pikírt megjegyzéseket tettek egymásra. Néha elgondolkodtam, vajon egyáltalán bírják-e egymást.

– Na, de komolyan, Em – folytatta Peyton. – Cole nagyon jó pasi. Iszonyú jól néz ki. Intelligens. Szörfös.

– Nem bukom a szörfösökre. Jegeljük a témát, oké? Szó se legyen róla többet. – Hirtelen szorítást éreztem mellkastájémon.

Lenyeltem az utolsó korty, szesszel bélelt szőlőüdítőt, hogy megszabaduljak a kellemetlen érzéstől. – Ööö... Jólesne még egy ital. Még valaki?

– Veled tartok – ajánlkozott Serena, azzal egy másik lakás felé vezetett. – Ugyanolyan önző, mint volt – állapította meg. – Ne hagyd, hogy rábeszéljen valamire, amit nem akarsz.

– Jól vagyok – feleltem halkán.

A teraszon vártam Serenát, míg kihozta az italunkat. A tömeget figyeltem; nem akartam újra összefutni Gevvvel. Serena pár perc múlva visszajött, piros műanyag poharat nyújtott felém.

– Jack and Coke.

Ittam egy kortyot; a gyomrom égett.

– Húúúú... – megborzongtam. – Ez erős.

– Bocs – rándult grimaszba Serena arca. – Nem én kevertem. Nem ízlik?

– Nem a kedvencem – ismertem el; a számban összegyűlt a nyál. – De azért megiszom.

Ekkor megláttuk, hogy Peyton és Meg táncol a medence mellett.

– Remek – mordult fel Serena, azzal a tánctér szélére vezetett, ahol ritkább volt a tömeg. Az épület rücskös falának dőltem, a terasz alatt; lassan iszogattam a kólával alig hígított szeszt. A bizsergés kissé szédítő homályossággá változott.

– Egyszer elmegyünk egy olyan partiba, ahol lesz rendes zene, és táncolhatunk is – ígérte Serena.

– Ez a zene nagyon ócska – nevettem.

Meg és Peyton mögött két srác is jött, kezük a lányok csípőjén. Peyton kacér mosollyal fordult meg, kezét a pasi nyakára fonta. Meg elhúzódott a másik pasitól, aki vette a lapot, és eltűnt a tömegben. Annyira szórakoztatott a látvány, hogy vigyorogtam.

– Hozok még egy italt – jelentette be Serena. – Jól elleszel itt, vagy inkább velem jönnél?

A parti már teljes üzemben dübörgött, és nem akartam át-
verekedni magam az emberáradaton.

– Itt várok.

– Ne menj sehová! – nyomatékosította kérését Serena. Bó-
lintottam, aztán még egy kortyot ittam. A lépcsőn felfelé menet
néhányszor lenézett rám, mire bosszúsán néztem vissza rá.

– Megtaláltalak! – szólalt meg Gev. A semmiből jelent meg
előttem. Hozzám hajolt, ajkát az ajkamra szorította. Megder-
medtem. Nem viszonzotam a csókot. Zavartan húzódtok el. –
Te dühös vagy rám?

– Ó... nem – feleltem. Nem számítottam erre a kérdésre.

– Azért haragszol rám, mert a múltkor beajultam? – folytat-
ta. – Tudod... mielőtt szexeltünk volna. Megígérem, hogy ma
nem iszom annyit.

A lélegzetem is elállt. Csak bámultam rá értetlenül. Nem
szexeltünk. Ó, szentséges ég! Nem volt szex!

– Nem, nem arról van szó – mondtam; éreztem, hogy vál-
lam feszültsége kiengedett. – Csak azt hiszem, rosszul gondo-
lod; nem olyan vagyok, amilyennek képzelsz.

– Aha – bólogatott megértőn. – Szóval nem vagyok az ese-
ted.

– Senki sem az esetem – hangsúlyoztam; nem akartam na-
gyon durva hangot megütni. – Nem a személyeddel van gon-
dom. Szóval ne vedd a szívedre.

– Semmi gond. – Vállat vont. Tényleg nem vette a szívére.
Igazán úgy nézett ki, mint akit tényleg nem érdekel a dolog. –
Szórakozunk egy kicsit, és ha ki akarod eresztetni a gőzt, keress
meg.

– Mindenképpen – feleltem sima határozottsággal, és néz-
tem, ahogy távolodik.

– Ó, a francba, Em! – hördült fel Serena. – Annyira sajná-
lom! Teljesen megfeledkeztem a Faszfejről. Mi történt?

– Nem szexeltünk – feleltem.

– Hát... az nyilvánvaló... Szóval itt a parti kellős közepén nem is lehet. – Furcsán nézett rám. – Ó!... Úgy érted... a múltkor nem?

Bólintottam. Olyan erősen ragaszkodtam a büntudathoz, hogy alig tudtam elengedni. De nem tagadhattam, hogy sokkal, de sokkal jobban éreztem magam így, hogy megtudtam, mi történt. Illetve mi nem történt. Vagy talán a Jack kezdett beütni. Megláttam, hogy Meg még mindig a medence szélén táncol, és vigyorgtam.

– Ezt nézd! – mondtam Serenának, azzal a betonra dobtam az üres poharat, és ringó léptekkel elindultam Meg felé. Hátal volt nekem, amikor becsúsztam mögé. Már kartávolságban volt, amikor felém fordult, és elmosolyodott. Akkor azonban meglátta az ördögi mosolyt tekintetemben; szája tátva maradt a csodálkozástól, amikor meglöktem, és bezuhant a vízbe. Éppen diadalmas nevetésben törtem ki, amikor estében elkapta a csuklómat, és mindketten a vízbe loccsantunk.

– Most már kvittek vagyunk – fröcsögött Meg vizet köpve, a medence peremébe kapaszkodva.

– Egyelőre – feleltem gúnyosan.

Mindenki minket nézett; egyesek szórakoztatónak találták a látványt, mások bosszúsan szemlélték minket. Amikor végre sikerült ázott testünket kivonszolni a medencéből, azt láttuk, hogy Peyton magasodik fölénk, és karba tett kézzel nagyon szigorúan néz.

– Menjünk – mordult ránk. – Kirúgnak minket.

– Miért? – nevetett Meg zavartan. – Azért, mert a medencében voltunk?

Peyton dühös pillantást vetett a kapu felé.

– Ha jól sejtem, az épület gondnokának nincs kifogása a bulik ellen, de nem szeretne a medence tisztításával bajlódni, ezért a partikon senki nem lehet a vízben – magyarázta Serena vigyorgva.

A tömeg kettévált előttünk; bámultak és nevetgéltek. Éppen kiléptünk a járdára, amikor meghallottuk a bejelentést:

– Senki nem lehet a medencében! Ha valaki a vízbe kerül, a partinak azonnal vége.

Meg és én felvihogtunk.

– Hát, úgy látszik, eléggé megjegyeztek maguknak minket – szólt Serena, velünk nevetve.

– El sem tudom hinni, hogy ezt tetted! – korholt Peyton. – Megígérted, hogy jól viselkedsz!

– Meg ígérte meg – vágtam vissza. – Ne aggódj, nem vizezem össze a kocsidat. A szemeteszsákok még a csomagtartódban vannak?

– Persze – felelte Peyton bosszúsan. – De még mindig nem tudom elhinni, hogy miattatok kirúgtak minket.

Miközben átázott ruháinkat vetettük le, és mindent a szemeteszsákba tettünk, Serena bejelentette:

– Jó hír: Emma nem is feküdt le azzal a seggfejjel!

– Mi van? – kérdezte Meg és Peyton egyszerre.

– A pasi beájult, mielőtt megtörténhetett volna. Egyszerűen elaludt – magyaráztam szemlesütve.

– Én ezt nem értem – szólt Peyton, fejét ingatva. – Hogyan ezt eddig nem tudtad?

Úgy néztem rá, mint aki nem érti a kérdést.

– Úgy értem, nem érezted, hogy nem történt semmi? – Fel-sóhajtott. – Hát, Em... Komoly hiányosságaid vannak. Fogalmad sincs.

– Peyton! – szólt rá Meg, miközben beszálltunk a kocsiába.

– Csak egyszer feküdtem le valakivel – feleltem védekezőn. – Fogalmam sem volt, hogy mindig fájniia kell.

Erre mind felnevettek.

– Nem... fájniia nem... – próbálta Serena magyarázni – De azt biztosan érzi az ember, ha valaki a tilosban járt.

– Serena! – szólt Meg; szája tátva maradt a döbbenettől. –
Ez... ez szörnyen hangzik...

– Jól van, jól van, elég legyen – szóltam ki halkán; nem akartam felidézni sem az első alkalmat, sem azt, amit majdnem megtettem Gevvel.

– Ó, jut eszembe, Em... megadtam Cole-nak a telefonszámomat – jelentette be Peyton.

Hirtelen mindenki elhallgatott.

– Peyton! Hogy az a...!

